

Eva: «Vaig descobrir que la meva vocació és transformar cases en llars»

Soc l'Eva Burniol, soc del barri d'Horta, de Barcelona, i soc numerària auxiliar. Tinc 34 anys i m'encanta la muntanya, sortir a córrer... Em desfoga, em relaxa. M'agrada moltíssim la natura. M'agrada llegir, escriure, sortir amb els amics... Tot el tema de la moda, no ho sé, estar al dia de tot. Em falta temps!

11/03/2025

Eva viu a Barcelona i ha volgut compartir el camí de descobriment vocacional. El seu primer contacte amb l'Obra va ser més aviat negatiu: «Érem a classe i la tutora, parlant de les sectes, ens va dir: “És molt perillós, les sectes capten la gent i la pitjor, la pitjor, és l'Opus Dei”», arran d'aquell comentari va començar a qüestionar-se la fe. “Cada diumenge anava a missa, però ¿per què anava a missa?”, es preguntava.

Un viatge a Sevilla per Setmana Santa va marcar un punt d'inflexió. “Em vaig posar un dia davant de Déu... i vaig dir: I tu quina missió tens per a mi?”. En veure la pel·lícula *La Passió*, va sentir la necessitat de fer alguna cosa significativa: “Si Déu ha fet això per mi, jo què he de fer?”. Va reflexionar sobre la seva vocació i

va concloure que la seva crida era “al mig del món”. Va considerar diferents opcions dins de l'Opus Dei i finalment es va preguntar: “Numerària auxiliar?” i va sentir una certesa: “Sí”.

Eva destaca que la seva vocació està profundament lligada a la seva professió: “Som persones que ens dediquem a transformar cases a llars”. La feina va més enllà de la neteja o la cuina, ja que implica “un disseny, un pensar en la persona que ve, hi ha un treball de recerca al darrere”. “Ho podrien fer perfectament altres persones”, afegeix, “però hi ha un plus d'aquest lliurament i de pregària, i aquesta vocació de tenir cura”.

La seva decisió va generar dubtes, fins i tot en ella mateixa, ja que des de nena volia ser professora i va estudiar Magisteri: “Pensava: però si no estaré en una escola!”. Les seves

amigues li qüestionaven: “Però què fas?”. Tot i això, comprèn que la seva vocació no és una renúncia, sinó una “transformació”. “En lloc d'ensenyar matemàtiques o geografia, ensenyo la importància de les coses petites, de la família, de la bellesa, de la feina ben feta”, assegura.

Viure en un centre amb numeràries i numeràries auxiliars també li ha ensenyat sobre la convivència.

“Cadascú ve amb la seva motxilla, el seu caràcter i hi ha diferents generacions. Requereix moltíssima flexibilitat, comprensió, escolta... Déu està darrere perquè si no, no surt!”. Per a l'Eva, la seva vocació és un servei total que aporta valor a la societat. “M'omple que la llar s'expandeixi al món”.

---

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/eva-vaig-
descobrir-que-la-meva-vocacio-es-
transformar-cases-en-llars/](https://opusdei.org/ca/article/eva-vaig-descobrir-que-la-meva-vocacio-es-transformar-cases-en-llars/) (03/04/2026)